

İsrail sorunu ve Haremu'p-berif'e yönelik tehdit

Perşembe, 20 Kasım 2008

Siyonist liderlerce 15 Mayıs 1948 tarihinde kurulan İsrail devleti, ikinci Dünya Savaşı'nın ardından uluslar arası siyasetin ve askeri işgallerin bir bileşiminin sonucudur. 29 Kasım 1947'de BM (Birleşmiş Milletler) Genel Kurulu Osmanlı Devletinin I. Dünya Savaşında yenilmesinden sonra İngilizlerce yönetilen Filistin'in biri Yahudi diğeri de Arap olmak üzere ikiye ayrılmasını oyladı.

O dönemde bir milyon üç yüz bin Arap ve çoğu Avrupa'dan gelmiş altı yüz bin Yahudi (1900'lerde Filistin'de otuz binden az Yahudi bulunuyordu.) Filistin'de yapıyordu. Yahudiler tüm Filistin topraklarının yaklaşık yüzde 6-8'lik kısmına sahiptiler. Buna rağmen BM, Filistin'i bölme planında Yahudilere yüzde 56 oranında toprak veriyor, Kudüs ve Bethlehem bölgelerini de uluslar arası alan olarak ilan ediyordu. Bu, Filistinliler ve Araplar tarafından kesinlikle kabul edilemez bir neticeydi ve onlar BM Genel Kurulunun oylamasını emperyalist bir tavır olarak görüyordu. Kudüs'te ve Filistin'in diğer bölgelerinde patlak veren protestolar sürerken, Siyonist liderler kendilerine tahsis edilen toprakları nasırla genileteceklerinin planlarını yapıyorlardı. Stratejileri, Arap halklarının sindirmek ve Filistin kasaba ve köylerinin etnik temizliği tabii tutmakla tanımlanabilirdi. Filistinlilere destek sağlamak isteyen komünist Arap ülkelerinin ordularıyla, iyi silahlanmış ve eğitilmiş Avrupalı Yahudi yerleşimcilerle karşılaştıkları oldukça yetersiz kalıyordu. 1949 yılında İsrail ve Arap Devletleri arasında ateşkes antlaşması imzalandığında, Filistin'in yüzde yetmiş beşi İsrail kontrolü altında idi. Ürdün, Batı Şeria olarak bilinen Filistin'in merkezindeki tepeleri ve Batı Kudüs'ü; Mısır, Gazze Şeridi'nin kuzey bölgelerini kontrol ediyordu. İsrail tarihi saldırgan ve kanlı bağlamından bu yana 19. ve 20. yy. da Avrupa tarihinde görülen Avrupalı ırkçı ve milliyetçi hareketi yansıtmaktaydı. Siyonizm, orta Avrupa'da mümkün olduğunca politik egemenlik talep eden, diğer insanlar üzerinde ırk üstünlüklerini ilan eden milliyetçi hareketlerin hakim olduğu zaman diliminde ortaya çıkmıştır. (Belki bizi şaşırtan aynı tarihi edimin Almanya'daki Nazi Hareketi olmasıdır.) Bu aynı zamanda, Almanya ve İtalya gibi yeni ulus devletler de dahil Avrupa devletlerinin, Avrupa'da olmayan topraklar üzerinde hakim olma mücadelesine katıldıkları zamana hem de Avrupalı yerleşimcilerin her zamanki gibi Asya ve Afrika toprakları üzerinde hakim olmak için hareket ettikleri döneme denk gelir. Avrupalı laik Yahudiler kendilerini toprağı olmayan millet olarak görmeye başladılar. Avrupa'da diğer milliyetçiler tarafından bu şekilde tanımlanan bir millet hoş karşılanmadı. Sömürgeci emperyalist model burada kendini alternatif bir model olarak sundu. Bağlamda Siyonistler Yahudilerin Afrikada ve Güney Amerika'da yerleşmelerini önermelerine rağmen Yahudilerin eski tarihi kökleri onları ırkçı sömürgeci geleneklerine odaklanmaya yöneltti. Buralar ise yüzlerce yıldır Müslümanlarca yönetilen ve Arapların oluşturmduğu bölgelerdi. Ortodokslar ve dindar Yahudiler Filistin'de Müslümanların yönetimi altında barış içerisinde yaşamaları geçeceğinden dolayı bağlamda politik Siyonizme karşı oldular. Azınlıkta kalan küçük bir grup bu şekilde günümüze kadar düşüncelerini sürdürdüler. Avrupa'da Yahudiler, kendilerini kurbanlarına doğrudan üstün gören milliyetçilerin soykırımıyla sonuçlanan korkunç zulmünün kurbanı oldu. Bu modern Avrupa milliyetçiliğinin karakteristik özelliğiydi. Bu milliyetçi çatırma birçok milliyetçi düşüncede görülebileceği gibi on yıl önce Yugoslavya'da da görüldü. Yahudilerin diğer insanlara karşı benzer tavrı, Filistin'in yerli halkını bariz bir şekilde yerlerinden eden sloganlarında net olarak görülür: "İnsansız toprak, topraksız insan içindir". Avrupa'da bir zamanlar Yahudilere yapılan katliamların aynısının ve daha fazlasının kendilerinin Filistin'deki Araplara yapması hiç de şaşırtıcı değildir. Bu slogan, Yahudilerin, Yahudilerle birlikte yapma arzusu duymalarıyla partıyla Filistinlilerin hayatlarında iyileştirme yapmak üzere geldiklerine dair Yahudi propagandasının ve mitolojisinin bir parçası olmuştur. Fakat gerçek hiç de öyle değildir. Bunu birçok İsrail kaynağı doğrulamaktadır. 1948-49 yıllarında Filistin'deki Siyonistler yedi yüz binin üzerindeki Filistinlileri sahip oldukları topraklardan zorla çıkartmıştır. Benzer niyetler o zamandan bu yana, Gazze ve Batı Şeria'daki yerleşimci hareketleri ve İsrail yayılmacılığının tepvik etmiştir. İsraili yerleşimcilerin Gazze'den çekilmesi (Ağustos 2005) yerleşim yerlerinin Batı Şeria'da doğru genilemeye devam etmesi gerçeğini örtmemelidir. 2005 Eylül ayında New York'daki BM zirve toplantısı için İsrail'den ayrılan Ariel Sharon gazetecilere "Yahudi yerleşim yerlerinin inşası devam etmektedir (Batı Şeria'da), ihtiyacımız karşılanana kadar da devam edecektir" açıklamasında bulundu. Ondan bir gün önce savunma bakanı Shaul Mofaz "Yerleşimcilerin mekânlarının geliştirmek için elimizden gelen her çabayı göstermeli ve bütün kaynakları seferber etmeliyiz." dedi. Kontrol altına aldıkları her bölgede İsraili yerleşimciler, Filistin halkına karşı -modern tarih boyunca karşılaştığımız milliyetçi ve faşist hareketlerin karakteristik özelliği olan- insani olmayan acımasız muamelelerde bulunmuşlardır. Onların Filistinlilere karşı davranışlarının da ötesinde, İsrailin Ortadoğu'daki varlığı bölgenin jeopolitik ortamında temel rahatsızlık unsuru olmuş ve komşu ülkelerle uzun süren bir çatırpmaya yol açmıştır. Cemal Abdunnasır rejiminin Süveyş kanalına millileştirmesinden sonra İsrail, 1956 yılında İngiltere ve Fransa ile işbirliği yaparak Mısır'ı işgal etti fakat uluslar arası baskılar sonucunda İsrail birlikleri Gazze'yi ve Sina yarımadasını terk etmek zorunda kaldı. Özellikle Suriye'ye karşı olan ve Suriye'yi işgal edilme korkusuyla karşı karşıya bırakan 1967 savaşını, İsrail'in asker

gösterileriyle başladı. Sovyet istihbarat raporları, İsrail birliklerinin Suriye sınırında toplandıkları haberleriyle Suriye'nin saldırıya maruz kalma bûphesini daha da artırdı. Mısır, Suriye'yi desteklemek için birliklerini Sina'ya yerleştirdi ve diplomatik ilipkiler gerginlepti. İsrail; Mısır, Suriye ve Ürdün'e karşı “önleyici saldırılar” olarak adlandırdığı planı uygulamaya koydu. İnatla sürdürdüğü savaşın sonunda Ürdün'ün elinden Batı Peria'sı; Mısır'dan Gazze Peridini ve Sina yarım adasını Suriye'den ve Golan Tepelerini aldı. 1978 yılında Lübnan'daki iç savaşta Hristiyan milisleri destekleyerek ilk kez, 1982 yılında da ikinci kez Lübnan'ı işgal etti ve ülkenin tüm güney bölgelerine girdi. Filistinli mültecilere katliam uyguladı ve Beyrut'u kuşattı. Yapılan katliam ülkede büyük tahribata ve yıkıma yol açtı. Bu Hizbullah'ın büyük İslamî Hareket olarak ortaya çıktığı dönemdi. Hizbullah 1985 yılında İsrail'in ülkenin güneyinden ve sonunda Şebaa bölgesi hariç ülkenin diğer yerlerinden de geri çekilmesini istedi. Büyük savaşlar hariç, İsrail diğer ülkelerde tetöizm ve diğer bölücü faaliyetler dahil politik engellemelerin içerisinde oldu fakat her seferinde inatçı bir şekilde saldırı altında olanın kendisi olduğunu, sadece savunma yaptıkları fikrini işlemeye devam etti. İsrail Devletinin ortaya çıktığından beri, büyük Batılı güçlerin desteğini alması Siyonist hareket ve İsrail Devleti'nin hûpuna gitmiş ve dehpbet saçan suçları babından def etmeyi başarmıştı. Yahudi bölge nüfusunun sadece çok küçük bir kısmını oluşturmalarına rağmen, 1917 Balfour Bildirgesi'ne İngiltere, Filistin'de Yahudi vatanının kurulmasını desteklemesine kendisini adadı. Bu sadece bir başlangıçtı. İngiliz yönetimi boyunca, yerel nüfusun istememesine rağmen Yahudiler'in Filistin'e yerleşmesine izin verildi. İngiltere yönetimine ve Arap halkına karşı Filistin'deki Siyonist saldırılar devam etmesine rağmen 1947 yılında BM Genel Kurulu Filistin topraklarının büyük ve önemli bir kısmını Yahudilere verdi. Bu, süreç için Filistin'e daha fazla Yahudinin yerleşeceği anlamına geliyordu. İsrail saldırgan ve haksız faaliyetlerine rağmen Batı'nın desteğini almaktan çok memnundu. Bu Batı desteği çoðunlukla Avrupalı'nın uzun anti-semitik tarihinde Batı'nın utancını telafi çabası olarak izah edildi. Özellikle de Nazi baskısı altında kalan Yahudiler için. Fakat bu taraflı bir izahı. Başlangıçta anti semitik gelenekle Yahudilerin çıkarılmaları ve başka yerlerde yerleşmeleri Batıda memnuniyetle karşılandı. Birçok Batılı tarafından artık, Yahudiler uygarlaşmış Avrupalı insanlardı. Araplar da yıllardır tüm emperyalist güçlere problem çıkaran basit yerliler olarak görülüyordu. Batılı güçler Hindistan ve Cezair'i yönetme hakkının kendilerinde olduğunu savundular. Bunun sonucu olarak da Avrupalı Yahudi yerleşimcilere, kendilerinin Filistin'i ele geçirmeleri fikrinin son derece mantıklı geldiği söylenebilir. Bir diğer faktör de, bazı çevrelerde Yahudilerin, Hristiyanlar Avrupa'nın geleneksel düpmanları olan Orta Doğunun Müslümanlarına karşı müttefik olarak görülmesiydi. Zamanla Batılı emperyal güçler arasındaki de deşimeye başladı. Özellikle İkinci Dünya Savaşından sonra Amerika daha önemli bir konum el etti. Gerek Sovyetler Birliğine karşı soðuk savaşta ve gerekse Amerika'nın uzun vadede devam eden bölgenin petrol kaynakları üzerindeki artan ilgisi ve özellikle İslami hareketlerin Batılı sömürge hegemonyalarına karşı meydan okumalarına karşı İsrail, Amerika için bölgede önemli bir müttefik haline geldi. Siyonistler doğruluklarını ispat etmede diğer düpünce karşı uzmanlaştılar ve ihtiyaç duydukları Batı desteği hiçbir zaman zayıflamadı. Hatta Batı ülkelerindeki birçok sıradan insan bile, İsrail'in gerçek tabiatının ve aldatıcı propagandasının farkında olmaya başlamıştı. Yahudilere yapılan Nazi zulmünün kötü hatıralarını, bir peyin bir daha olamayacağı istismar ederek anlatmak, bu sürecin ana parçasıydı. Halbuki İsrail'in Filistin halkına muamelesi önümüzde durmaktadır ve İsrail tarihi, Güney Afrika'daki ırkçı rejimle Hindistan'daki Hindu milliyetçilerle, Latin Amerika ve diğer yerlerdeki faşist grup ve rejimlerle müttefik olma cürmüyle doludur. Belki de daha önemlisi varlıklı ve politik olarak etkili olan, Yahudi topluluklarının tüm Batı ülkelerindeki rolüdür fakat özellikle Amerika'daki etkisi daha da önemlidir. İsrail menfaatinin Amerika'daki ulusal menfaatten ayrı görülemeyeceği bir gerçektir. Örneğin, önemli sayıda Amerikalı, İsrail'i sorunlu devlet olarak görmekte ancak etkisiz oldukları için Yahudi-İsrail nüfuzunun ABD'deki politik kurumlar üzerinde etkisi konusunda ellerinden bir şey gelmemektedir. Başlangıçından beri, Siyonist hareket hem Avrupalı karşı milliyetçilerle- hem de Batılı sömürgeci emperyalistlerle ayrılamayacak biçimde birbirlerine bağlıdır. Faşizmin kötü/kirli bir kelime olduğu zamanlarda Sırp karşı milliyetçiliği gözden düşürdü. Bugün Siyonizm belkide suçlarına müshama gösterilen ve savunulan son karşı milliyetçi harekettir. Sömürgeci emperyalizm artık bitmektedir. İkinci dünya savaşından sonra İsrail, Müslüman dünyasının kalbini ortaya çıkmış, sömürgeci emperyalizm, ekonomik ve politik neo-emperyalizme yer deşirmiştir. (Amerikanın yabancı ülkelere artan müdahalesi, özellikle son yıllarda Afganistan ve Irak'ta, sömürgeciliğe dönüştürülen daha çok neo-emperyalizmin evrimi olarak daha iyi görülebilir.) İsrail'in var olma hakkına meydan okunması, modern Batı tezinin büyük tabularındadır ve otomatik olarak anti semitizmle aynı kefeye konmaktadır. Fakat gerçek olan Siyonizm ve Siyonist devlet mutlaka diğer faşist ideolojilerin ve sömürgeci yerleşimcilerin çizdiği yoldan gitmektedir. Objektif olmak gerekirse -ki birçok ortodoks Yahudi ve Yahudi olmayanların zor kabul edeceği Yahudi iddialarını bir kenara koyarsak- Siyonistlerin İngilizlerin Hindistan'da ve Fransızların Cezayir'de yaptıklarından daha fazla (Filistin halkına rağmen) Filistin'e hükmetme yetkisi olmadığı rahatlıkla söyleyebiliriz. Elbette Hindistan ve Cezayir'de sömürgecilikten kurtulma süreci sarsıcı ve kanlıdır. Fakat olay iyi kavrandığında hiçbir kimse gerekli ve “kaçınılmaz” olduğundan şüphelenmez.

edemez. Her iki durumda da travmanın çoğunluğu sömürgecilerin “kaçınılmaz” olanı ka etmemekte direktmelerinden kaynaklanmaktadır. Ancak süreç içinde; imaný, deðerleri ve yerli Filistin halkýnýn özlemlerini yansıtan bir devlet tarafından Siyonist devletin sona erdirilmesi de kaçınılmazdır. Görülmesi gereken, bu kaçınılmazlıđın gözler önüne serdiði süreç ki, Siyonistleri memnun eden dünyanın önde gelen emperyal güçlerinin desteði dikkate alýndýđında bu “kaçınılmaz” olan, kýsa sürede vuku bulmayacak ve ayrıca ona karþý Siyonistlerin kararlılıđı ve onların kanýtlanmýþ sýkça gösterilen siyasi kurnazlıklarý ve askeri merhametsizli hesaba katýldýđında pürüzsüz olmayacaktır. Bu arada yurtlarıyla ilgili endiþe içerisinde olan Filistinlilerin ve Filistin’deki din kardeþleri için adalet isteyen tüm dünyadaki Müslümanların da Kudüs’te –Ýslam tarihinin merkez þehri- Siyonistlerin tahribatýnýn sýnyrlandýrýlması için yapýlması gereken her þeyi yapması, Siyonist Ýsrail Devletinin merkezî rolü olduđu Emperyalist Batý dünyasýný da sona erdirmesi gerekiyor. Yayýlmacı tarih sürecinin bir parçasý olan Filistin’in Siyonistlerce iþgali sonlandýrýlacak; Kudüs huzur ve refah ortamý içerisinde yönetilecektir. Kudüs’e Tehdit1967’de gerçekleþen Siyonist iþgalinin bir sonucu olarak Harem’þ-Þerif, Ýsrail kontrolüne geçti. Bunun sonucunda da, 9 Haziran’da orada Cuma namazý kýlýnamadı. Harem’þ-Þerif’in Selahaddin tarafından onarýlmasýndan bu yana ilk defa böyle bir þey oluyordu. Fakat tehlike bundan daha büyüktü: Siyonizmin kurucusu Theodor Herzl 1897 yýlýndaki ilk Siyonist konferansında “Kudüs’ü ele geçirebilirim, Yahudilerinki hariç tüm kutsal yerleri kesinlikle ortadan kaldýracađým.” açýklamasında bulundu. Siyonistler, 1948 yýlýnda Ýsrail hava kuvvetlerini kullanarak Harem’þ-Þerif’i yýkma giriþiminde bulundu. Atýlan 65 bombayla iki cami vuruldu ve saldýrý önemli hasara yol açtı. Þans eseri atýlan bombalar küçük çaptaydı. Harem’þ-Þerif, Kâbe ve Medine’deki Mescid-i Nebevi’den sonra Ýslam’ýn en kutsal üç yerinden birisi ve Ýslamın ilk kýblesiydi. Hicretten sonra da Kur’an ayetleriyle Müslümanların kýblesi Kâbe olarak deðiþtirildi. Harem’þ-Þerif, aynı zamanda Ýslam peygamberinin Mekke’den Kudüs’e gece yolculuğunun ardından cennete yükseldiði yerd. (isra ve Mirac)Harem’þ-Þerif, eski Kudüs’ün güney doðusunda bulunan dikdörtgen bir alandır. Yedisi açýk dördü kapalı olmak üzere 11 kapýsý bulunan duvarlarla çevrelenmiştir. Aynı zamanda þehre çeþitli yollarla da bađlıdır. Harem’de 25 i suyu kuyusu/pýnarý ve sayýsýz çeþme bulunmaktadır. Harem’in toplam dört minaresi, birkaç kubbesi ve revakları bulunmaktadır. Aynı zamanda iki güneþ saati de vardır. Harem’þ-Þerif içindeki iki bina Harem’in merkezindeki Kubbetu’s-Sahra ve Mescid-i Aksa’dır. (Aksa adı Harem’in tümünü ifade etmek için de kullanýlır.) Her ikisinde Emevi kralý Abdülmelik b. Mervan tarafından inþa edilmiştir, Kubbe (hicretten sonra) 68-72 yýllarında Mescidi Aksa ise hicri 692 yýlýnda inþa edilmiştir. Bu, raþit halifelerden Ömer b. Hattab tarafından daha önceden yaptýrýlan ve Harem’in doðusunda bulunan camiyle karýþtırýlmamalıdır. Yahudiler bu alanın “Süleyman Tapýnađý” olduunu ve bu tapýnak alanýnýn “Kral Davud” (Hz. Davud as.) tarafından yaptýrýldýđýný ve Yahudiliðin dinî merkezi olduunu iddia ederler. Buranın tarihi Ýslam öncesi döneme uzanýr. Ýran ve Roma hakimiyeti altında sürekli tahrip olup ve restorasyonu yapýlmýþtır. Siyonistler, Harem’þ-Þerif’in’in güney Batý bölümü olan 47 metre uzunluðundaki “Burak duvarýnýn” Süleyman tapýnađýnýn dýþ duvarýnýn bir parçasý olduunu iddia ederler. Burası Yahudilerin Ađlama Duvarý olarak bilinir. Siyonistlerin hayali Haram’þ-Þerif’in yýkılması ve yerine yeni bir tapýnak inþa edilmesidir. Siyonist devletin ortaya çýkmasýndan önce Siyonistler Haram’þ-Þerif’e karþý harekete geçtiler. En önemli olay 1929 yýlýnda Yahudiler’in 15 ađustosta duvarý geri almaya çalıþmasıydı. (Daha önce de bir sürü saldýrý olmuþtu, özellikle Eylül 1928’de) fakat Müslümanlar buna karþý koydular. Bir sonraki gün cumaydı ve ülke çapında gösteriler yayıldı ay sonuna kadar da devam etti. Ýngiliz yönetimi duvar Harem’in bir parçasý olduunave Müslümanlar tarafından kontrol edilmesi gerektiðine karar verdi. 1967 yýlýnda Siyonistler þehri ele geçirdiklerinde, þehrin yönetimi kendilerine geçti. O zamandan beri Harem’in geri kalaný -günümüzde resmi olarak Müslüman idareciler tarafından yönetilse de- gerçekte Yahudi kontrolü altında bulunmaktadır. Ýzinleri alınmadan hiçbir Müslüman kontrol noktalarýndan geçememektedir. Fakat Siyonistlerin uzun vadede amaçları süreklilik arz etmektedir: Burayı yýkma ve yerine Yahudi tapýnađý yapmak. Bu istekleri Hindistan’daki camilerin yýkılıp yerlerine Hindu tanýnakları yapýlması istenmesi isteðiyle benzer özellikler göstermektedir. Elbette Yahudiler tarafından Harem’e karþý yapılan komplolar Hindistan’da Ayodhya daki Babri camiiine yapılan saldýrýlardan daha önemlidir. Siyonistlerin komplolarý, þehir ele geçirildiðinde baþladı. Ýsrail birliklerinin komutaný olan genelkurmay baþkanı Uzi Narkis daha sonraları Kubbetu’s-Sahra’nýn yok edilmesi amacýný gizlemek için çatýþmak gerektiðini kendisine orduun baþ hahamý Bolomo Goren’in önerdiðini açýkladı. Ýsrail’in günlük Ha’aretz gazetesi Goren in Narkis’e, “Bu sefer Kubbetu’s-Sahra’ya 100 kiloluk patlayıcılar koyalım, bir seferde sonsuza kadar yok olsun.” dediðini yazdı. 1948 yýlýnda bu tavsiye (!) camilerin tahrip edilmesinde kullanıldı. Narkis böyle bir düþüncenin kendisini þaþırttıđýný söyledi ve onun söylediklerini tamamen yalanladı. Bu açýklama pragmatikti ve Tel Aviv’deki politikacılar uluslar arası öfkeye sebep olabileceði endiþesiyle yasa teklifini veto ettiler. 1969 Ađustosunda, Ýsrail Kudüs’ü ele geçirdikten iki yıl sonra Harem’þ-Þerif en ciddi saldýrýlara uğradı. Avustralyalı bir Yahudi olan Denis Michael Rohan turist olarak binaya girdi. Tarihi Nureddin Zengi minberinin üzerine yanýcý bir madde

dökerek yaktı. Caminin güneydoğu bölümündeki 1500 metre küplük alan tahrip oldu. Bu da caminin birinin tahrip olması demekti. Minber, Selahaddin Eyyubi tarafından Harem'in (h) 583'te haçlılardan geri alınmasının ardından yapılmıştı. Daha sonra da kısmen restore edildi. Resmi tarihte bu saldırı "bir fanatiğin" saldırısı olarak geçitirildi. Fakat öyle görünüyor ki hiç de öyle değil. Bu olay bir grup Yahudinin olaydan üç gün önce camiye zorla girerek ilahiler ve parklar söyleyerek dua etmelerinin üç gün sonrasında cereyan etti. Bu da binanın sahiplenilmesi sürecinin bir parçasıydı. Müslümanların yangını durdurma çabası engellenmesi itfaiye ekiplerinin olay yerine gelmesi geciktirildi. O zamandan beri Siyonistlerin Harem'e karşı olan mücadeleleri devam etti. Üç önemli strateji ortaya çıktı: Tapınakın tahrip etme, ona sahip olma çabaları ve caminin altında kazı çalışmaları yaparak yıkılmasını sağlamak. Goren'in kurulmasına yardım ettiği Gush Emunim gibi fundamentalist gruplarca caminin yıkılması için yapılan faaliyetler de devam etmektedir. Aynı zamanda milenyumda çepitli komplolar ortaya çıkmıştır. Eski polis Assaf Hefets 1999 Ađustosunda yaptığı Yahudi grubu Gush Emunim ve benzeri diğer grupların iki camiye yıkma ve Harem'i ele geçirme planı yaptıkları beyanatında bulunmuştur. Hemen hemen aynı dönemde polis, yaptığı Yahudiler tarafından Harem'i gören bir daire kiralandığı ve Harem'in buradan Ramazanda Müslümanların ibadet ettikleri bir vakitte füzelerle vurulacağı fakat bunun önlendiğini iddia etti. Suçluların amacı barış sürecini kesintiye uğratmak olduğu kadar camilerin yıkılmasını da sağlamaktı. Diğer komplolarda 1980 Mayıs'ında Rabbi Meir Kahane taraftarlarının kendilerine ait olan patlayıcılarla gün ışığına çıkmasıyla anlaşıldı. 10 Mart 1983 yılında da 49 Yahudi patlayıcı yakalandı. Hepsisi de bir gün sonra serbest bırakıldı. Harem'e -Perif'in İsrail tarafından ele geçirilmesinin ve onun tahrip etmemeleri konusunda İsrail askerlerini ikna edilememesinin ardından, Golen ve yandaşları buranın Yahudilere ait olduğu fakat Müslümanlar tarafından işgal edildiği fikrini öne sürdü. O zamandan beri caminin Müslümanlara ait olan bölümlerine yönelik saldırılar devam etmektedir. Harem, özellikle Filistinlilerin camilerde özgürce ibadet edebilmek için yaptıkları protestolar sebebiyle Filistinlilere karşı İsrail tarafından yapılmış birçok zulme tanıklık etti. 11 Nisan 1982'de bir İsrail askeri ibadet eden Müslümanlara ateş açmış, 60'ının üzerinde Filistinli öldürülmüş ve yaralanmıştır. 1988 yılında Harem'in içindeki protesto eden Filistinlilere İsrail birlikleri tarafından ateş açılmış ve bu defa yüzün üzerinde Müslüman öldürülmüş veya yaralanmıştır. 1990 yılında Yahudiler Harem'in içerisine tapınakları için sembolik taş koymalarına karşı yapılan protestolar sırasında İsrail birlikleri 22 Filistinliyi öldürmüş ve 200'ünün üzerinde Filistinliyi yaralanmıştır. Harem'e karşı uygulanan bir diğer stratejide arkeoloji ve bilimsel çalışmaları adı altında Harem'in altında tüneller açarak yıkılmasını sağlamaktır. Bu strateji 1967 yılında İsrail'in eski şehri ele geçirmesinden hemen sonra tasarlanmıştır. Arkeologlar İbrani Üniversitesi (Hebraic University) tarafından finanse edilmekte ve güney duvarı ve hanımlar mescidinin altında kazı yapmaktadırlar. O zamandan beri dokuz ana basamak bulunmaktadır. Sözde akademik amaçlarla ve ağlama duvarını ziyaret eden Yahudilerin işlerini kolaylaştırmak için yapılmaktadır. Ama asıl sebep Harem'in yapısının zayıflatılması sağlamaktır. Haramın yapısı ciddi endişeler bulunmaktadır. Tüneller gelecekte patlayıcıları ve mayınları yerleştirmek için kullanılabilir ve tüm hazırlıkları kendisi yapmasına rağmen Siyonist devlet, suçu bireysel eylemlerin üzerine atıp işin içinden sıyrılabilir. Eylülde 2000'de pimdiki İsrail başbakanı Ariel Sharon -O dönemin muhalefet lideriydi.- Harem'e -Perif'i 1000 kişilik bir grupta istila etti. Amacı cami üzerinde Siyonistlerin egemenlik hakkı olduğunu iddia etmekti. Bu, Siyonistlerce Harem'i yıkarak yerine Yahudi Tapınakının yapılması umudu olarak algılandı. Bu ziyaret ikinci Filistin İntifadasının ortaya çıkmasına sebep oldu (Bu intifada el-Aksa intifadası olarak da bilinir.) Oslo mütabakatından ardından Filistin halkının gözünde, İsrail'in ikiyüzlü ve güvenilir olmayan ilipkileri ile Filistinli liderlerin zayıf tavırları ikinci intifadanın ortaya çıkmasına sebep olmuştur. İntifada, İsrail'in bu süreci planlarını boşa çıkartmada başarılı olmasına rağmen, İsrail'in büyük askeri avantajı uluslar arası camiadan aldığı destek onu tekrar örgütlenmeye teşvik etmiştir ve İsrail, uzun vadede hedeflerine ulaşmak -Kudüs ve Harem'e -Perif'i sürekli olarak kontrol altına almak- için çabalarını sürdürmektedir. Çev: Barış Hoyraz-Murat Kayacan The problem of Israel and the threat to al-Haram al-Sharif In October, Crescent International (South Africa) issued a booklet called The Struggle for Al-Quds to mark Yaum al-Quds 1426AH. Bu metin Crescent International dergisinin Kudüs Günü vesilesiyle yayınladığı kitapçığın kısmi çevirisidir. The problem of Israel and the threat to al-Haram al-Sharif In October, Crescent International (South Africa) issued a booklet called The Struggle for Al-Quds to mark Yaum al-Quds 1426AH. Here we publish an adaptation of the first part of this booklet. The second part, focusing on the development and future of the Palestinian struggle, will be published in the next issue for Crescent International. The state of Israel, proclaimed by Zionist leaders on May 15, 1948, emerged from a combination of international politics and military conquest in the aftermath of the Second World War. On November 29, 1947, the UN General Assembly - dominated by the imperial powers that won the war - voted to partition Palestine, which had been ruled by the British since the defeat of the Uthmaniyya khilafah in the First World War, into two states, one Jewish and one Arab. At this time, about 1.3 million Arabs and 600,000 Jews lived in Palestine, with most of the Jews being recent immigrants from Europe (in 1900 there were fewer than 30,000 Jews in Palestine). Jews owned only about 6-8 percent of

the total land of Palestine. Nonetheless, the UN partition plan gave Jews 56 percent of Palestinian territory, as well as keeping the area of Jerusalem and Bethlehem as an international zone. This was clearly unacceptable to the Palestinians and other Arabs, who regarded the UN General Assembly vote as an imperialist irrelevance. As protests broke out in Jerusalem and other areas of Palestine, Zionist leaders were already planning how to expand the territory allotted to them. Their strategy was characterised by the terrorisation of Arab communities and the ethnic cleansing of Palestinian towns and villages (see box, p. 32). The armies of neighbouring Arab countries, which intervened to support the Palestinians, proved woefully inadequate compared to the well-armed and well-trained European Jewish settlers. When armistice agreements were signed between Israel and the Arab states in 1949, 77 percent of Palestine was in Israeli control, with Jordan controlling East Jerusalem and the hill country of Central Palestine, which area has come to be known as the West Bank, and Egypt in control of the coastal area around the city of Ghazzah, which area has come to be known as the Ghazzah strip. Israel's history since its aggressive and bloody genesis reflects its origins as a European racist-nationalist movement of the same sort as those that wrought such chaos in European history in the nineteenth and twentieth centuries. Zionism emerged in central Europe at a time when the continent was dominated by nationalist movements proclaiming their racial superiority over other peoples and demanding political domination over as much territory as possible. (Ironically perhaps, another equally appalling consequence of the same historical trend was the Nazi movement in Germany.) This was also a time when European states, including new nation-states such as Germany and Italy, were joining the imperial contest for control over lands in the non-European world, and European settlers were routinely moving to take control over areas of Asia and Africa. As secular European Jews came to see themselves as a nation without a territorial base, and indeed a nation increasingly unwelcome in a Europe defined by other nationalisms, the colonial imperialist model offered itself as an alternative. Although Zionists initially suggested that Jews settle in Africa or South America, the Jews' traditional remembrance of their ancient historical roots led to their nationalist-colonialist impulses focusing on lands that had subsequently been populated by Arabs and ruled by Muslims for hundreds of years. This was despite the fact that orthodox and religious Jews, including Jews already living peaceably in Palestine under Muslim rule, initially opposed political Zionism, as a tiny minority continue to do to this day. In Europe, the Jews fell victim to appalling atrocities, culminating in genocide, perpetrated by nationalists who regarded themselves as inherently superior to their victims. This is a mindset characteristic of modern European nationalisms, as has been seen in numerous nationalist conflicts, notably in the former Yugoslavia barely a decade ago. That the Zionists themselves shared similar attitudes towards other peoples is clear from their slogan "a land without a people for a people without a land", which implicitly dismissed the indigenous population of Palestine. It is hardly surprising, therefore, that their treatment of Arabs in Palestine should be no better than the treatment they themselves suffered in Europe. It has become a part of Zionist propaganda and mythology that the Jews came to Palestine willing to live with and indeed improve the lives of the Palestinians if only the Palestinians had been willing to live alongside the Jews. The reality is very different, as numerous Israeli sources themselves testify. In 1948-49, the Zionists in Palestine drove over 700,000 Palestinians out of the lands they seized. Similar impulses have driven Israeli expansionism and the settler movements in Ghazzah and the West Bank since then. The fact that Israeli settlements have recently been withdrawn from Ghazzah (August 2005) should not obscure the fact that settlements are continuing to be expanded in the West Bank. In September 2005, when leaving Israel for the UN summit in New York, Israeli prime minister Ariel Sharon told reporters that "Building is continuing there [the West Bank]. We will build as much as we need." Defence minister Shaul Mofaz had said the day before that "We have to make every effort to direct resources to the development of the settlement blocs." And in every area that the Israelis have taken under their control, the Palestinian people have been subjected to the brutal and inhuman treatment that has been a characteristic of ultranationalist and fascist movements throughout modern history. Their treatment of the Palestinians apart, the Israeli presence in the Middle East has also been a major disruptive factor in terms of regional geopolitics, with a long record of aggression against neighbouring countries. In 1956, Israel co-operated with the British and French in their attempted invasion of Egypt after Gamal Abdul Nasser's regime nationalised the Suez Canal. Israeli troops invaded Ghazzah and the Sinai peninsula but were forced to evacuate them under international pressure at the end of the war. The war of 1967 was provoked by months of Israeli sabre-rattling against Syria in particular, which prompted Syria to fear it was about to be invaded, a suspicion bolstered by Soviet intelligence reports that Israeli troops were massing near the Syrian border. Egypt moved troops into Sinai to support Syria, and as the diplomatic temperature rose, the Israelis launched what they called "pre-emptive strikes" against Egypt, Syria and Jordan. In the resulting war,

which Israel stubbornly maintains was one of self-defence, Israel captured the West Bank from Jordan, the Ghazzah Strip and the Sinai peninsula from Egypt, and the Golan Heights from Syria. In 1978 Israel invaded Lebanon for the first time, supporting its favoured Christian militias in the country's civil war. In 1982 they invaded again, occupying the whole of the south of the country, massacring Palestinian refugees and besieging Beirut, causing massive casualties and devastating the country. This was when the Hizbullah emerged as the major Islamic movement in Lebanon, forcing the Israelis to withdraw from much of the south of the country in 1985, and eventually from the rest of the country, except the Shabaa area. Major wars apart, Israel has also been involved in political interference in other countries, terrorism and other disruptive activities, all the while maintaining stubbornly that it was itself under attack and claiming that it was acting only in self-defence. From the very beginning of their existence, the Zionist movement and the state of Israel have enjoyed the support of major Western powers and so have been able to get away with appalling crimes. The Balfour Declaration of 1917, by which Britain committed itself to support the establishment of a "Jewish homeland" in Palestine, despite the fact that Jews then constituted only a tiny minority of the area's population, was only the beginning. Throughout the period of British rule, Jews were allowed to move to Palestine despite the wishes of the local population. In 1947, the UN General Assembly granted the Jews by far the larger and more important part of Palestinian territory, despite the fact that the Zionists were already engaged in terrorist activities against both the British authorities and the Arab population in Palestine. This was specifically on the understanding that more Jews would move to Palestine in due course. Subsequently, Israel has always enjoyed Western support for its actions, however illegal and aggressive. This Western support is often explained as a consequence of Western guilt over Europe's long history of anti-Semitism, particularly the suffering of the Jews under the Nazis, but that is only a partial explanation. A number of other considerations may be more significant. Initially, it was certainly true that many in the West, with its traditional anti-Semitism, were glad to see the Jews moving out and settling someplace else. It was also a factor that the Jews were seen as a civilised, European people that Westerners could identify with, while the Arabs were simply natives like the ones that had been causing all imperial powers so much trouble for so many years. Western powers themselves assumed the right to rule India and Algeria, for example, so it appeared perfectly reasonable to them that Jewish European settlers should want and be entitled to establish themselves in Palestine. Another factor was that the Jews had come to be seen, in some circles, as allies of the Christian Europeans against their traditional enemies, the Muslims of the Middle East. Increasingly too, as the balance of power among Western imperial powers changed, and the US became more important after the Second World War, Israel came to be seen as an important ally in the region, both against the Soviet Union in the context of the Cold War, and in terms of the US's increasing interest in maintaining long-term control over the region's oil resources, particularly as Islamic movements have presented serious challenges to Western neo-colonial hegemony over the region. The Zionists, for their part, have proved remarkably adept at exploiting all these considerations to ensure that official Western support for them does not wane, even as many ordinary people in Western countries have become increasingly aware of Israel's true nature and the criminal reality behind their carefully cultivated propaganda facade. Exploiting the memory of the Nazi persecution of the Jews, in the name of ensuring that nothing like that can ever happen again, is a major part of this process; something that sits ill with Israel's own treatment of the Palestinian people, and its history of allying with the apartheid regime in South Africa, Hindu nationalists in India and fascist groups and regimes in Latin America and other places. Perhaps more significant, however, is the role of wealthy and politically-influential Jewish communities and interests in all Western countries, but the US in particular. The fact that the Israeli interest has come to be seen as inseparable from the national interest in the US, for example, is now recognised as problematic by a significant minority of the American people, but is something that they are powerless to do anything about, given the Jewish-Israeli influence over the political institutions and processes in the country. From its very genesis, therefore, the Zionist movement has been inseparably linked with both European ultra-nationalism, a phenomenon that has come to be seen as anachronistic and unacceptable in Europe itself, and Western colonial imperialism. At a time when fascism has become a dirty word, when the Serbian example has discredited extreme nationalism, Zionism today is perhaps the last ultranationalist movement whose crimes are tolerated and justified. Colonial imperialism, for its part, was on the wane even as Israel was created in the heart of the Muslim world after the Second World War; it was replaced by economic and political neo-imperialism. (America's increasingly direct intervention in foreign countries, notably Afghanistan and Iraq, in recent years is better seen as an evolution of neo-imperialism rather than a return to colonialism.) Challenging Israel's right to exist is one of the great taboos of modern Western

discourse, automatically equated with anti-semitism. The reality, however, is that zionism and the zionist state are bound to go the way of other fascist ideologies and colonial settler states. Objectively speaking — setting aside Jewish religious claims, which many orthodox Jews reject and non-Jews can hardly be expected to accept — the zionists have no more right to dominate Palestine, at the expense of the indigenous population, than the British had to rule India or the French to rule Algeria. Of course, the processes of decolonisation in both India and Algeria were traumatic and bloody; but in hindsight no one doubts that they were necessary and inevitable. In both cases, much of the trauma was caused by the colonialists’ refusal to accept the inevitable. It is similarly inevitable that the zionist state will in due course be abolished and replaced by a state reflecting the faith, values and aspirations of the majority of the indigenous Palestinian population. What remains to be seen is the process and timescale through which this inevitability unfolds; it is unlikely to be soon, considering the support that the zionists enjoy from the world’s leading imperial power at this time, and it is unlikely to be smooth, given the zionists’ determination to fight the inevitable, and their proven and oft-demonstrated political cunning and military ruthlessness. In the meantime, Palestinians concerned with their homeland, and Muslims around the world concerned with both justice for their brethren in Palestine and the fate of al-Quds, a city central to the history of Islam, must do everything possible to limit the damage that the zionists are doing in Palestine and to end the Western imperialist domination of the world, of which the zionist state of Israel is a central part. It is only as part of this broader historical process that the zionist occupation of Palestine will be ended, and al-Quds will be restored to the administration of the only rulers under whom all those who regard it as sacred have been able to enjoy its blessing in peace, prosperity and freedom. The threat to Al-Quds One result of the zionist occupation of al-Quds in 1967 was that the Haram al-Sharif, the third-holiest site in Islam, came under the rule of the zionists after Jordanian troops, who were supposed to protect it, fled in disarray on June 7. The result was that no juma prayers were held there on June 9, the first time they were missed since the Haram’s restoration by Salah ul-Din. But the threat was far greater than that; Theodor Herzl, the founder of zionism, said at the first zionist conference in 1897: “If I ever control Jerusalem, I will definitely remove all the holy places except the Jewish ones.” This zionist aspiration was emphasised in 1948, when Israeli aircraft bombed the Haram in an attempt to destroy it. The two mosques were hit by a total of 65 bombs, doing considerable damage. Fortunately the bombs available to Israeli forces at the time were relatively small. Al-Haram al-Sharif is one of the three holiest sites of Islam, along with the Ka’aba in Makkah and the Prophet’s mosque in Madinah. It was the first qibla of Islam, until the Qur’anic revelation after the hijra, by which the qibla was transferred to the Ka’aba. It was also the site of the Prophet’s ascension to the Heavens after his Night Journey from Makkah to Jerusalem (al-Isra’a and al-Mi’raj). Al-Haram al-Sharif is a rectangular area located in the south-east of the old city of Jerusalem. It is enclosed by a wall with eleven gates, of which seven are open and four closed. It is also connected to other parts of the city by traditional paths. Within the Haram there are 25 drinking-water wells and numerous fountains. The Haram has four minarets and several domes and porches. There are also two sundials. The two buildings within the Haram are the Dome of the Rock in the centre of the Haram and the Masjid al-Aqsa. (The name al-Aqsa is also used to refer to the Haram as a whole.) Both were built by the Umayyad king Abdul-Malik ibn Marwan, the Dome in 68-72AH (688-691CE) and the Masjid al-Aqsa in 692-705CE. This should not be confused with the mosque built earlier by Omar ibn Al-Khattab, the second rightly-guided khalifah, which was on the east side of the Haram. The Jews claim the site is ‘Temple Mount’, saying it was the site of a temple built by ‘King David’ (the Prophet Dawud (as) which was the centre of the Jewish faith. The site had a long and chequered history before the coming of Islam, being repeatedly demolished and restored under Persian and Roman rule. The zionists claim that the al-Buraq wall, the south-western part of al-Haram Al-Sharif, being 47 metres long, is part of the external wall of the temple. It is this which is known as the ‘wailing wall’. The zionist dream is to demolish al-Haram al-Sharif and build a new temple in its place. Even before the creation of the zionist state, the zionists had started moving against the Haram. The most important episode was in 1929, when Jews tried to take over the wall again on August 15 (there had been numerous previous attempts, notably in September 1928) and were again resisted by Muslims. The following day was a Friday, and demonstrations spread through the country, lasting until the end of the month. The British authorities carried out a thorough investigation and ruled that the wall was part of the Haram and should be controlled by the Muslims. After the zionists captured the city in 1967, control of the wall passed to them. Since then, the issue has been about control of the rest of the Haram. Although it is officially administered by Muslim authorities, it is effectively under Jewish control, for no Muslim may enter without passing through their security and getting their permission.

But their longer-term ambition remains to take it over totally, and ultimately to demolish it and build a Jewish temple in its place. This ambition has been compared to the Hindu campaign to replace mosques in India with Hindu temples, and in many cases the strategies followed have been similar. Of course, the significance and implications of the Jewish plots against the Haram are even more serious than those of the destruction of the Babri mosque in Ayodhya and other Indian mosques. These plots began immediately the city was captured. Israeli major-general Uzi Narkis, commander of the Israeli troops in the area when the city was captured, later revealed that the army's chief rabbi, Shlomo Goren, had suggested using the fighting as a cover for destroying the Dome of the Rock. The Israeli daily Ha'aretz quoted Narkis as saying that Goren had said to him: "Uzi, this is the time to get 100kg of explosives inside the Dome of Rock and it will go for once and forever". As in 1948, the idea was to use war as the cover for destroying the mosques. Narkis claimed to have been shocked by the suggestion and to have refused it outright. A likelier explanation is that pragmatic and political minds in Tel Aviv vetoed it for fear of the international outrage it would cause. In August 1969, two years after the Israeli capture of Jerusalem, the Haram al-Sharif suffered its most serious attack. Denis Michael Rohan, an Australian Jew, entered the building posing as a tourist. He doused the historic Nur al-Din Zinki Minbar in a flammable liquid and set fire to it. Some 1,500 cubic metres of the south-eastern part of the Mosque were destroyed, about a third of the mosque's total area. The minbar had been built by Salah ul-Din al-Ayoubi during his restoration of the Haram in 583AH (1197CE), after he had liberated it from the Crusaders. It was later partially restored. The attack has gone down in official history as the work of a "lone zealot". However, the circumstances indicate that this was not the case. It came just three days after a group of Zionists had broken into the mosque to pray using their horns, and reciting hymns and carols, as part of a continuing effort to occupy the site. Muslims' efforts to fight the blaze were also hampered. Israeli authorities responded to the attack by cutting water supplies to the area, and fire engines were delayed in attending the scene. Since then Zionist efforts against the Haram have continued. Three major strategies have emerged: attempts to destroy the Sanctuary; attempts to occupy it; and attempts to undermine it physically by excavating tunnels underneath it. Attempts to destroy the mosque have been continued by fundamentalist Zionist groups such as the Gush Emunim, which Goren helped to found. There were also several plots discovered around the time of the millennium. A former Israeli police officer, Assaf Hefets, said in August 1999 that extremist Jews affiliated to Gush Emunim and other similar groups were planning to destroy the two mosques and take over the Haram. At about the same time, in a development which may have been linked, police claimed to have foiled a plan by Jewish extremists to rent an apartment overlooking the Haram and fire missiles into the compound during a congregational prayer during Ramadan. Again, the perpetrators' object was to facilitate the destruction of the mosques, as well as of the "peace process". Other plots to destroy the Haram that have come to light include the discovery of a stash of explosives belonging to the followers of Rabbi Meir Kahane in May 1980, and the arrest of 49 Jews carrying explosives into the Haram on March 10, 1983. All were released the following day. Following the Israeli capture of al-Haram al-Sharif, and having failed to persuade the army to destroy the Haram, Goren and his followers prayed there to establish the principle that it was Jewish ground "occupied" by the Muslims. Attempts to enter the Muslim parts of the mosque and perform Jewish rites there have continued ever since. The Haram has also been the scene of numerous Israeli atrocities against Palestinians, often when Palestinians have protested against Israeli plots against the mosques. Over 60 Palestinians were killed or wounded on April 11, 1982, when an Israeli soldier opened fire on worshippers. In May 1988 about 100 were killed or wounded when troops opened fire on a Palestinian demonstration inside the Haram. And in 1990 Israeli troops killed 22 Palestinians and injured over 200 when Muslims protested against Jews trying to lay a symbolic foundation stone for their temple inside the Haram. The other major Israeli strategy against the Haram has been to undermine it by opening tunnels running below it in the name of archaeology and science. This strategy was implemented immediately after the Israeli conquest of the old city in 1967, when archaeologists financed by the Hebrew University and led by a university professor excavated under the south wall and the women's mosque. There have been nine major stages since then, all ostensibly for academic reasons or to make facilities easier for Jews visiting the "wailing wall", but all having the effect of weakening the structures of the Haram. There are now serious concerns about the Haram's structural integrity. The tunnels could also be used in the future for the planting of bombs or mines which would totally destroy the Haram, and which the Zionist state could blame on individual zealots, even though they had made all the preparations themselves. In September 2000, the current Israeli prime minister Ariel Sharon — then leader of the opposition — invaded the Haram al-Sharif with a retinue of over a thousand bodyguards. His stated object was to reassert Zionist sovereignty over the site. It was widely taken by

zionists as a commitment to their hopes of demolishing the Haram and replacing it with a Jewish temple. The visit prompted the outbreak of the second Palestinian intifada, originally known as the Al-Aqsa Intifada, among a Palestinian population that had become disillusioned with both the Israelis' duplicity and dishonesty in their dealings with the Palestinians since the Oslo Accords, and the weakness of the Palestinian leadership. Although the intifada succeeded in derailing Israel's plans for the 'peace process', Israel's massive military advantage and the support it receives from the international community, have enabled it to regroup and try to find another way to achieve its long-term objective of securing permanent control over al-Quds and al-Haram al-Sharif. As this booklet is published, in the autumn of 2005, they have been forced by the intense resistance embodied in the intifada into a withdrawal from Ghazzah which they are using as cover for a renewed drive of settlements in the West Bank, particularly around Jerusalem, with a view to the city's future annexation. Since abandoning 21 settlements in Ghazzah, occupying 19 square miles of land, Sharon is known to have appropriated 23 square miles more in Jerusalem and the West Bank. Since evacuating 8,000 settlers from Ghazzah, he has sent 14,000 more into the West Bank. The Guardian newspaper, London, reported on October 21 that Sharon had told the Likud Party conference that 'it is of the greatest importance for us to expand settlements in the West Bank without drawing the world's attention. There is no need to talk much, but every need to build more settlements discreetly.' Palestinians and other Muslims cannot afford to be unaware of the continuing threat to the city of al-Quds and to the Haram itself. The political situation may have moved on from the height of the al-Aqsa Intifada, but al-Quds remains a key front of the West's war on Islam. Muslims cannot afford to forget this as our gazes are drawn elsewhere, to Ghazzah, Iraq, Afghanistan and other places of greater media profile at this time.